

JOSEP ROIG, EN NOM DE TOTS ELS MEMBRES DE LA CPN DE PROGRESSISTES-SDP

TRIBUNA

Cal posar remei al drama de l'habitatge

Si els que ens governen no fan res per aturar-ho seran responsables de les conseqüències

Ja fa molts mesos que el president de Càritas Andorrana, Amadeu Rocamora, està denunciant que un dels factors de desigualtat a Andorra és l'accés a un habitatge digne, i ja ho considera el problema principal.

El fet que algunes persones hagin de destinar més del 30% del salari a l'habitatge aboca a decidir l'estalvi en despeses bàsiques com l'alimentació i la sanitat, i el president de Càritas arriba a la conclusió que "les dificultats en l'accés a un habitatge digne, i el seu cost, fan que la població més vulnerable del nostre país s'empobreixi". I es pot afegir que, a més, emmalalteixi per no poder accedir a una dieta equilibrada i a una sanitat que no poden pagar.

La situació actual del mercat del lloguer a preu assequible a Andorra és inexistent, i el que es construeix està a uns preus desorbitats, impensables si tenim en compte que la compra d'un pis s'ha incrementat un 65% els darrers cinc anys.

Davant de xifres preocupants com que la meitat dels assalariats d'Andorra (22.300, aproximada-

ment) tenen salaris inferiors als 1.964 euros bruts mensuals, i si es considera que la quantitat màxima que una unitat familiar pot destinar a l'habitatge és d'entre el 30% i el 35% dels ingressos nets, es confirma que amb els salaris que es paguen actualment a Andorra la majoria de ciutadanes i ciutadans no pot ni somiar en la compra d'un habitatge.

Fins a la setmana passada no vèiem més alternatives a aquesta indigna situació que decisions valentes per part de la ministra d'Habitatge: congelació dels lloguers, aturar la proliferació d'apartaments turístics i la construcció d'habitatges de luxe i el control a un sol habitatge per a la inversió estrangera. I podem afegir que tots els habitatges es dediquin a primeres residències, tal com va declarar en una llarga compareixença davant els consellers generals de les comissions legislatives d'Afers Socials i de Política Territorial el 16 d'octubre, Josep Maria Pla, director de l'Institut Nacional de l'Habitatge.

Però no va ser així. La ministra Marsol, el 16 d'octubre, al mateix

temps de la compareixença de Josep Maria Pla, va presentar el seu humiliant projecte de llei, que no satisfà ni propietaris ni llogaters ni ningú. Tampoc l'Institut Nacional de l'Habitatge, ni el raonador del ciutadà. Només ha "satisfet" la majoria parlamentària de DA.

El que ja és una evidència, tristament aclaparadora, és que el que no existeix és voluntat política per abordar un problema que aviat podrem qualificar d'humanitari. Les polítiques d'habitatge

L'humiliant projecte de llei de Marsol no satisfà ni llogaters ni propietaris

haurien de tenir com a objectiu habitatge públic protegit i social en una proporció similar a la dels països europeus, que hi dediquen entre el 9% i el 10%, perquè tenen molt clar que invertir en habitatge públic és invertir en justícia i en pau social.

Tot el temps que triguem a fer

polítiques d'habitatge s'afegirà com una xacra al patiment de les famílies. Perquè ara no només afecten les més vulnerables, la classe mitjana ja ho està començant a patir.

La mesura de la congelació ha demostrat ser durant aquests anys la més eficaç i no es poden descongelar els lloguers quan la situació actual és molt més greu que la del 2019.

La cronologia de la setmana passada ens porta que l'endemà, 17 d'octubre, se celebrava el Dia Internacional de l'erradicació de la pobresa. El Consell General es va tornar a reunir al voltant d'una taula amb aquelles persones que gestionen i coneixen la pobresa a Andorra des de la trinxera: el director dels centres de dia de la Creu Roja Andorrana, Jorge Pérez, i el mateix Amadeu Rocamora.

Es denunciava que a Andorra no hi ha pobresa extrema, però sí una pobresa silenciosa. La d'aquelles llars en les quals els ingressos són insuficients per fer front a les despeses de lloguer i alimentació, sempre que deixin de banda d'altres despeses com les sanitàries.

Una nova pobresa que està emergint en un país pensat i legislat per a rics, i que abandona a la seva sort els vulnerables i la classe

mitjana, amb lloguers inaccessibles i una inflació elevada.

Les paraules de Rocamora, que va tornar a denunciar la situació, van deixar bocabadats els assistents. Un home admirable des de les primeres converses que hem mantingut, un home que dona veu a aquells que no la tenen perquè la vergonya els pot davant de demanar ajuda.

Malgrat que no era la primera vegada que Rocamora ho denunciava sense embuts, potser sí que era el primer cop que ho sentia algun dels il·lustres que hi havia a la sala. Esperem que aquell dia alguns dels assistents incrèduls obrissin els ulls davant d'una realitat que han deixat enquistar sense miraments.

Si no es fan urgentment polítiques d'habitatge, la fractura social a Andorra, que ja hi és, creixerà com un tsunami i si els que ens governen no fan res per aturar-ho, seran els responsables de les conseqüències. I no estem parlant de temporers, estem parlant de residents de fa més de 30 anys i d'andorrans.

Des de Progressistes-SDP demanem més responsabilitat social. El país necessita que es facin lleis que afavoreixin la ciutadania i que tinguin en compte els patiments de la població.